

РЕШЕНИЕ

№ 154

гр. Плевен, 09.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ГЕОРГИ К. ГРЪНЧАРОВ

Членове: ЦЕЗАРИНКА ХР. ЙОСИФОВА-
ЙОТКОВА
МАРИАН В. ИВАНОВ

при участието на секретаря НИКОЛАЙ В. ДИМИТРОВ
в присъствието на прокурора Искр. Ст. Г.
като разглежда докладваното от МАРИАН В. ИВАНОВ Въззивно наказателно дело от общ характер № 20224400600378 по описа за 2022 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Районен съд-Плевен с присъда №32/18.03.2022 г., по НОХД № 1772/2021 г., признал подсъдимия ИЛ. В. Н., ЕГН: ***** за виновен в това, че на 10.09.2021 г. с гр. Плевен, ***, управлявал МПС – лек автомобил „БМВ“ с рег.номер *** с концентрация на алкохол в кръвта над 1,2 на 1000, а именно 1,32 на 1000 установено по надлежния ред (протокол за химическо изследване № А-57/15.09.2021 г. на Сектор БНТР при ОДМВР – Плевен), поради което и на основание чл.343б, ал.1 НК, във вр. с чл.55, ал.1, т.1 НК го осъдил на шест месеца лишаване от свобода, изпълнението на което отложил за срок от три години.

На основание чл. 343г, във вр. с чл.343б, ал.1 го лишил от право да управлява МПС за срок от шест месеца.

На основание чл.55, ал.3 не наложил по-лекото наказание-„глоба“.

На основание чл. 189, ал.3 НПК осъдил подсъдимия да заплати направените по делото разноски по сметка на ОДМВР-Плевен и по сметка на Районен съд-Плевен.

Недоволен от присъдата, подсъдимият, чрез защитника си Н.Я. го е обжалвал. В постъпилите въззивна жалба и допълнение към нея, се правят оплаквания за неправилност, необоснованост и незаконсъобразност на постановената присъда, допуснати съществени процесуални нарушения, както и че същата е постановена при явна несправдливост на наложеното наказание. Твърди се, че изводите за виновност са в противоречие със събрания доказателствен материал, който не обуславя категоричност и безспорност по отношение доказването на вината. В допълнението към въззивната жалба се излагат доводи за неправилност на изводите на съда относно обществено-опасния характер на деянието. Като цяло се твърди, че в конкретния случай е следвало да се приложи разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК, която е приложима към всички престъпления от особена част на НК, включително и по отношение на транспортните престъпления. В подкрепа на това се излагат доводи, че шофирането на автомобила е в следствие на разпореждането на полицейските служители и подзащитния му е бил принуден да измести автомобила. В тази връзка се счита неправилен извода на съда, за наличието на пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 НК. Твърди се недостатъчна активност за събиране на доказателства, имащи отношение към главния факт на доказване, а наличните такива се твърди, че не са подложени на детайлен анализ. Навеждат се доводи за усърдие на съда да подкрепи единствено обвинителната теза. Счита се, че инкриминираното от обвинителната власт деяние, демонстрира значително занижена за този вид прояви обществена опасност. По отношение на твърденията за явна несправдливост на наложеното

наказание, се твърди, че то не е най-леко от предвидените в НК. Иска се отмяна на обжалваната присъда и постановяване на нов съдебен акт, с който да се признае за невиновен подсъдимия по повдигнатото му обвинение. Алтернативно се иска да се намали размера на наложеното наказание.

В съдебно заседание жалбата се поддържа. Отново се излагат доводи в подкрепа на тезата за ниската обществената опасност на извършеното деяние, като отново се пледира, да бъде обсъдено приложението на чл.9, ал.2. В подкрепа се излагат доводи, че се касае за млад човек, с висше образование и със собствен бизнес. Посочва се, че бил изживял тежко близко минало ПТП, в което е загинал негов приятел и има страхова невроза, която е свързана с употреба на упойващи вещества.

Подсъдимия поддържа становището на защитника си, твърди, че не е имал намерения да кара кола, не обърнал внимание, че бил затворил таксиметровия автомобил. Иска от съда, ако може да бъде оправдан. Твърди, че е преместил колата, защото полицаите му казали „я махай тая кола от тука бе“. Той не можел да реагира, тъй като бил на лекарства, бил употребил алкохол и бил сънен. Твърди, че реакцията му била да се подчини на органите на реда.

Прокурорът предлага въззивната жалба да бъде оставена без уважение. Счита, че съда е обсъдил подробно всички изложени възражения по време на съдебното заседание и във въззивната жалба. В противовес на твърдяното от защитата твърди, че подсъдимия напълно е имал възможност да уведоми органите на МВР, че е употребил алкохол. Предлага да се потвърди първоинстанционната присъда.

Въззивният съд като се запозна със събраните по делото доказателства, въззивната жалба и допълнителна такава, изложените съображения, становищата на страните и след цялостна проверка на присъдата на основание чл.313 и 314 от НПК, намира

следното:

Въззивната жалба и постъпилите допълнителни съображения, са подадени в срока чл.319, ал.1 и 4 от НПК, отговарят на изискванията на чл.320 от НПК и са процесуално допустими.

Разгледани по същество, са неоснователни по следните съображения:

За да постанови обжалваната присъда първоинстанционният съд приел за установена следната фактическа обстановка:

Подсъдимият е правоспособен да управлява МПС от категории В, М, АМ, съгласно Закона за движението по пътищата.

На 09.09.2021г. вечерта, подсъдимият Н. паркирал собствения си лек автомобил „БМВ“ с рег. № *** по местоживеенето си в гр. Плевен, ***. При избиране на мястото за паркиране на превозното средство обаче, подсъдимият „затворил“ вече паркиран в близост таксиметров автомобил - л.а. „ДАЧИЯ САНДЕРО“ с рег.№***, стопанисван от свидетеля Т.А.С.. След това се прибрал вкъщи, консумирал известно количество алкохол, а в тъмната част на денонощието - легнал да спи.

В ранното утро на 10.09.2021г. /около и след 00:30 часа/, свидетелят С. се опитал да приведе в движение л.а. „ДАЧИЯ САНДЕРО“ с рег.№***, но установил, че излизането от паркомястото е невъзможно. Подал сигнал на ЕЕН112 и на място пристигнали дежурни полицейски служители - свидетелите Б.П.М. и М.П.Н.. Същите се уверили, че начина, по който е паркиран л.а. „БМВ“ с рег. № ***, действително препятства излизането на л.а. „ДАЧИЯ САНДЕРО“; извършили справка в информационната система на МВР и установили, че собственик на неправилно паркирания лек автомобил е подсъдимият Н.. Свързали се с него по наличния в системата телефонен номер и го уведомили, че трябва да слезе пред бл. 132, вх.А, за да премести паркирания л.а. „БМВ“.

Известно време след проведения разговор, подсъдимия Н. слязъл пред жилищния блок. Не уведомил полицейските служители, че е консумирал алкохол, а направо влязъл в лек автомобил „БМВ“ с рег. № ***, привел го в движение и го преместил така, че направил възможно излизането на л.а. „ДАЧИЯ САНДЕРО“. Свидетелите М. и Н. разяснили на Н., че ще му бъде съставен фиш за неправилно паркиране, при което подсъдимият започнал да спори с полицейските служители, твърдейки, че не е извършил нарушение. Служителите уведомили подсъдимия, че в този случай, трябва да му бъде съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/, но Н. продължил да спори и дори заявил, че ако му напишат Акт, той ще „падне“ в Съда. На свой ред, при така водения разговор, на М. и Н. направило впечатление, че Н. е превъзбуден и лъха на алкохол, поради което пристъпили към изпробване на подсъдимия с техническо средство „ДРЕГЕР АЛКОТЕСТ 7510“ с фабр.№АЯВА-0164. Уредът отчел концентрация на алкохол в размер на 1,49 на хиляда, при което свидетелят Б. М. съставил АУАН № ***, а свидетелят Н. издал на подсъдимия Талон за медицинско изследване №***. Н. бил съпроводен от полицейските служители до Спешно приемно отделение при УМБАЛ „Д-Р ГЕОРГИ СТРАНСКИ“ ЕАД - ПЛЕВЕН, където дал кръв за изследване концентрацията на алкохол, като по случая бил съставен Протокол за медицинско изследване и вземане на биологични проби за употреба на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози от 10.09.2021г.

Видно от Протокол за химическо изследване за определяне концентрацията на алкохол в кръвта № А-57/15.09.2021 г. на сектор БНТЛ при ОД на МВР - Плевен, в получената за изследване кръвна проба от ИЛ. В. Н.е установена алкохолна концентрация в размер на 1,39 на хиляда.

С разпит на свидетеля Б.П.М., извършен при условията на чл.356 ал.3 вр.ал.1 т.4 НПК започнало бързо производство по пр.пр.

№5332/2021г. по описа на РП - Плевен, в хода на което И.Н.:
***** бил привлечен към наказателна отговорност, за
извършено престъпление по чл.343б ал.1 НК.

Изложената фактическа първоинстанционния съд приел за доказана, като се съобразил с показанията на свидетелите Б. М., дадени на съдебното следствие и прочетените по реда на чл.281, ал.4 от НПК, Т. С., дадени на съдебното следствие и прочетените по реда на чл.281, ал.4 от НПК и М. Н., писмените доказателства –акт за административно нарушение, талон за медицинско изследване , справката за нарушител, протокол от химическото изследване за определяне на концентрацията на алкохол в кръвта, писмените доказателства за трудовата дейност на подсъдимия, характеристична справка и справката за съдимост.

Съдът се е позовал и на изготвената по делото съдебно-психиатрична експертиза.

Въззивният съд споделя изводите на първоинстанционния съд относно доказаността на приетата фактическа обстановка. Изпълнил е задълженията си по чл.13 и 14 от НПК и е дал отговор на обстоятелствата подлежащи на доказване съобразно чл.102 от НПК.

За да приеме за доказана изложената фактическа обстановка, първоинстанционният съд е обсъдил и анализирал събраните и относими по делото, гласни доказателствени средства и писмени доказателства.

Безспорно е установено авторството на деянието, начина на извършване, концентрацията на алкохол в кръвта, при предприетото от подсъдимия шофиране за преместване на автомобила.

Възраженията на защитата на подсъдимия , че автомобила е преместен едва ли не по принуда след разпореждане на полицейските служители не намира опора в доказателствата на делото, освен в обясненията на подсъдимия.Не са налице твърдените от защитата

процесуални нарушения , изразяващи се в непълнота на доказателствата и в липса на анализа им. Напротив за да приеме за доказана изложената фактическа обстановка , първоинстанционния съд е обсъдили анализирал обстойно целият доказателствен материал. Подробно и обстойно е изложил в мотивите си, съображенията във връзка с противоречието между обясненията на подсъдимия и показанията на свидетелите. Съдът е приел обясненията на подсъдимия, че на 09.09.2021г. е бил приел предписаните му за лечение медикаменти. В тази връзка правилно съдът се е позовал на съдебно-психиатричната експертиза/СПЕ/., а именно, че не са налице обективни данни и субективни оплаквания за невъзможността, подсъдимия правилно да възприема, запаметява и възпроизвежда факти от обективната действителност, или да разбира свойството и значението на постъпките си и да ги ръководи. По отношение на твърдяното от защитата за категоричност на разпореждането от полицеските служите за преместване на автомобила и подсъдимия да е бил принуден от невъзможност, са показанията на свидетелите. Противопоставени на обясненията на подсъдимия те са непротиворечиви и достоверни. Подсъдимият не е уведомил полицаите, че е бил употребил алкохол. Тук следва да се отговори на защитата, че няма как полицаите да знаят със сигурност, че подсъдимия е употребил алкохол. Видно от показанията на свидетеля Н., че при такива случай обичайната практика , когато са уведомени от водача, че е употребил алкохол, да търсят други способи за преместване на автомобила. /с.з. на 17.11.2021г./

Правилно първоинстанционния съд е приел, че обясненията на подсъдими са чисто защитна теза, не намираща опора и в заключението по СПЕ. Същият много добре е съзнавал ситуацията и влязал и в пререкания с полицаите, поискали да му съставят фиш за неправилното паркиране. Тези обяснения на подсъдимия са основа, предхождаща понататък защитната теза, за липса на състав на

престъплението, позовавайки се на разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК.

Първоинстанционният съд е изложил мотиви защо не е приел и не е приложил разпоредбата на чл.9, ал.2 от НК т.е.дали е налице липса на обществена опасност поради малозначителност или неговата обществена опасност е явно незначителна.Посочена е съдебната практика, доказателствата и защото не е приложен чл.9, ал.2 от НК.Налице са многократни нарушения на ЗДВП, характеризиращи подсъдмия като недисциплиниран водач.Явно не се касае за инцидентна проява на нарушение на закона.Тук следва да се допълни и посоченото в характеристиката на подсъдимия, а именно, че злоупотребява с алкохол. Независимо от краткото шофиране, то при алкохол в кръвта над 1,2 на хиляда, винаги ще е налице потенциална опасност за безопасността на движението.

При така установената и доказана фактическа обстановка се налага единственият възможен правен извод, приет ъ от първоинстанционният съд, а именно, че подсъдимият И.Н. от обективна и субективна страна е извършил престъпление по чл.343б, ал.1 от НК.Подробни са мотивите на съда на л.9, относно изпълнителното деяние и защо не е приел, че то е извършено в „контролирана среда“. Въззивният съд се солидализира с извода на съда , че престъплението е извършено от субективна страна при пряк умисъл по смисъла на чл.11, ал.2 от НК.В достатъчна степен първоинстанционният съд е обосновал този си извод в мотивите/л.10,11/, съобразявайки поведението на подсъдимия, обективизираните действия при осъществяване на деянието и след него.

По отношение на наложените наказания, конкретно относно тяхната справедливост, въззивния съд споделя изцяло мотивите на първоинстанционния съд.При определяне вида и размера на наказанията, които е наложил на подсъдимия, първоинстан- ционния съд е съобразил обстоятелствата във връзка с чл.36 и чл.54 от НК.Приел и взел предвид смекчаващите и отегчаващите вината

обстоятелства, както и обществената опасност на деянието и дееца. Правилно в конкретния случай, едно от смекчаващите обстоятелства-минималната продължителност на управление на л.а, свеждащо се до преместването му, е прието за изключително по своя характер. Правилно и законосъобразно първоинстанционният съд е приел, че и най-лекото предвидено наказание би се оказало несъразмерно тежко и наложил наказанието лишаване от свобода съобразно чл.55, ал.1, т.1 от НК, под най-ниския предел от 1 година лишаване от свобода, а именно в размер на 6 месеца лишаване от свобода. Правилно е определен и размера на наказанието по чл.343г, във вр. с чл.343б1 ал.1 от НК-за срок от 6 месеца, тъй като не може да е по-малък от наказанието лишаване от свобода. Налице са били условията и законосъобразно, съобразявайки разпоредбата на чл.66, ал.1 от НК, съдът е отложил изпълнението на наказанието за срок от 3 години и не е наложил съобразно чл.55, ал.3 от НК и предвиденото наказание „глоба“. Наложените наказания са справедливи, законосъобразни и не се налага да бъдат коригирани в по-малък размер, поради което и в този смисъл, доводите на защитата за несправедливост, са неоснователни.

При извършената цялостна проверка на присъдата въззивния съд не намира основание за нейната отмяна или изменение, поради което следва същата да се потвърди като правилна и законосъобразна.

По изложените съображения и на основание чл.334, т.6, във вр. с чл.338 от НПК, окръжния съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда № 32/18.03.2022г., постановена по НОХД №1772/2021г. на Районен съд гр.Плевен, като правилна и законосъобразна.

Решението не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____